

Michael Morpurgo

A lepkeoroszlán

Michael Morpurgo

A lepkeoroszlán

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

A lepkeoroszlán

A lepkeoroszlán számos mágikus gyökérből sarjadt: egy kisfiú emlékeiből, aki valamikor, réges-régen megpróbált megszökni az iskolából; egy könyvből, amelyet Chris McBride fedezett föl, és amely egy fehér oroszlán-csapatról szólt; abból, hogy egy liftben véletlenül össze találok Virginia McKennával, a színésznővel, az oroszlánok és minden szabadon született állat ügyének bajnokával; egy igaz történetből, amely arról szólt, hogy egy katona az első világháborúban megmentett Franciaországban néhány cirkuszi állatot a biztos haláltól; és abból, hogy egyszer egy vonatablakból megpillantottam egy fehér ló képét, amelyet a wiltshire-i Westbury közelében faragtak a hegyoldal mészkövébe.

Chris McBride-nek, Virginia McKennának és Gina Pillingernek – sok-sok köszönet! Neked pedig, olvasó – jó szórakozást kívánok!

MICHAEL MORPURGO

1996. február

Fagydaganat és grízpudding

A lepkek csak rövid ideig élnek. Néhány csodálatos héten át vidáman csapongnak virágról virágra, aztán elpusztulnak. Hogy láthassa őket az ember, a megfelelő helyen kell lennie a megfelelő pillanatban. Énnekem is így sikerült megpillantanom a lepkeoroszlánt – történetesen éppen a megfelelő helyen voltam a megfelelő pillanatban. Nem igaz, hogy csak álmodtam volna. Nem, nem álmodtam, az egész történet valóságos volt, az elejétől a végéig. Igenis láttam a lepkeoroszlánt, ahogy ott kéklett és csillogott a napsütésben, egy júniusi délutánon, gyerekkoromban. Nagyon-nagyon régen. De nem felejtettem el. Soha nem is szabad elfelejtenem. Megígértem neki.

Tízéves voltam, és egy bentlakásos iskolában tanultam, valahol Wiltshire mélyén. Messzire kerültem otthonról, pedig nem akartam. Ebben az iskolában egyébből sem állt az élet, csak latinbiflázásból, mócsingos pörköltből, rögbiből, bezárásból, tájékozódási futásból, fagydaganatokból, rossz osztályzatokból, nyikorgó ágyakból és grízpuddingból. És aztán ott volt még Basher Beaumont, aki örökösen gyötört és terrorizált, úgyhogy a nap huszonegy óráját azzal töltöttem, hogy rettegettem tőle. Sokszor megfordult a fejemben, hogy meg kellene szöknöm, de mindaddig nem sikerült összeszednem a bátorságomat.

Épp aznap kaptam levelet anyámtól, és majd belepusztultam a honvágyba. Basher Beaumont sarokba szorított abban a szobában, ahol a cipőket tartottuk, és fekete cipőpasztát kent a hajamba. Sok hiba volt a tollbamondásomban, és Mr. Carter rám parancsolt, álljak a sarokba, egy könyvvel a fejemben – ez volt az egyik kedvenc kínzási módszere. Így hát aznap még sokkal nyomorultabban éreztem magam, mint máskor. Míg a sarokban álltam, azzal múltattam az időt, hogy a vakolatot kapargattam a falról, és megérett bennem az elhatározás: megszököm.

A következő vasárnap délutánján vágtam neki az útnak. Ha van egy kis szerencsém, gondoltam, vacsoraidőig nem fedezik föl, hogy eltűntem, addigra pedig én már otthon leszek – és szabad! Átmásztam a kerítésen az iskola parkjának végében, a fák mögött, ahol nem láthattak az épületből. Aztán rohantam, ahogyan csak a lábam bírta. Úgy rohantam, mintha véredek kergettek volna, és meg sem álltam, amíg csak át nem jutottam az Aprószentek Nyílásán, és ki nem értem az országútra. Jó előre kigondoltam mindent. Elgyalogolok az állomásig – legfeljebb ha öt mérföldnyire lehet –, és fölülök a londoni vonatra. Londonban pedig földalattival megyek hazáig. Otthon meg egyszerűen csak besétálok, és közlöm velük, hogy nem megyek vissza – soha-soha többé!

Nem volt valami nagy forgalom, de a biztonság kedvéért azért fölhajtottam az esőkabátom gallérját, nehogy meglássa valaki az iskolai egyenruhát. Esni kezdett, nagy, súlyos cseppekben, ahogy olyankor szokott, amikor sokáig nem akarja abba hagyni. Átvágtam az országúton, aztán továbbszaladtam az út mentén a széles fűsávon, ahol a fák megvédték az esőtől. A fűsáv túloldalán magas

téglafal emelkedett, nagy részét benőtte a borostyán. A kőfal messze elnyúlt, ameddig a szem ellátott, mindössze az útkanyarnál szakította meg egy jókora, boltozatos kapu. A kapu fölött nagy kőoroszlán feküdt keresztben. Ahogy közelebb értem, láttam, hogy tátott szájjal, némán üvölt az esőbe, hátrahúzott ajka alól kilátszik csupasz fog-sora. Megálltam és felbámultam rá egy pillanatra. És ekkor meghallottam, hogy egy közeledő autó lelassít mögöttem. Nem soká töprengtem. Belöktem a vaskaput, berohantam, a kőoszlop mögé bújtam és szorosan hozzátapadtam. Addig néztem az autó után, amíg el nem tűnt az útkanyarban.

Tudtam, ha elkapnak, megpálcáznak: négy ütést kapok, de talán hatot is, a térdhajlatomba. És ami még ennél is rosszabb, megint ott leszek az iskolában, és vége-hossza nem lesz a bezárásoknak és Basher Beaumont komiszkodásának. Nem haladhatok tovább az országúton: ez veszélyes, nagyon veszélyes lenne. Megpróbálok inkább átvágni a mezőn, gondoltam. Úgy is eljutok az állomásra: ha lassabban is, de legalább biztonságban.

Furcsa találkozás

Még mindig azon töprengtem, melyik irányba induljak el, amikor hirtelen egy hangot hallottam a hátam mögül.

– Hát te meg ki vagy? És mit keresel itt? – kérdezte valaki.

Hátrafordultam.

– Ki vagy? – kérdezte újra az a valaki. Aprócska öreg hölgy állt velem szemben, nem magasabb, mint én magam. Kíváncsian fürkészte az arcomat csöpögő szalmakalapja karimájának árnyékából. Átható tekintetű, sötét szemébe nem mertem belenézni.

– Nem számítottam rá, hogy esni fog – tette hozzá jóval lágyabb hangon. – Eltévedtél, ugye?

Nem feleltem. Az öreg hölgy egy kutyát vezetett pórázon, egy hatalmas állatot. A kutya vészjóslóan morgott, és a hátán fölmeredt a szőr.

Az öreg hölgy elmosolyodott.

– A kutya azt akarja mondani, hogy ez a hely magánterület! – folytatta, és vádlón rám mutatott a botjával. A bot végével kissé félretolta az esőköpenyem szárnyát. – Ahá, szóval megszöktél az iskolából? Hát ha az iskola még mindig olyan, mint az én időmben volt, akkor nem hibáztatlak... De nem ácsoroghatunk itt ítéletnapig az esőben, nem igaz? Jobb lesz, ha bejössz egy kicsit. Megkínálunk egy csésze teával, ugye, Jack? Jack miatt nem kell aggódnod. Tudod, amelyik kutya ugat, az nem harap...

Ez utóbbit nem volt könnyű elhinni, ha az ember Jackre nézett.

Magam sem tudom, miért, de meg sem fordult a fejemben, hogy elszaladjak. Később gyakran eltöprengettem rajta, vajon miért követtem az öreg hölgyet olyan készségesen a házba. Azt hiszem, azért, mert neki eszébe sem jutott, hogy esetleg nem engedelmeskedem neki. Mondhatni, átvitte rám az akaratát. Így hát követtem az öreg hölgyet és kutyáját a házba, amely hatalmas volt, akkora, mint az iskola

épülete. Úgy festett, mintha úgy nőtt volna ki a földből. Jóformán egyetlen téglát, követ vagy tetőcserepet sem lehetett látni. Az egész házat befutotta a vadszőlő, a tetőből vagy egy tucát, borostyánnal benőtt kémény szökkent az ég felé.

Leültünk a tágas, boltíves konyhában a tűz mellé.

– Mindig a konyha a legmelegebb helyiség az egész házban – mondta az öreg hölgy, és kinyitotta a sütő ajtaját. – Pillanatokon belül meg fogsz száradni. Kérsz fánkot? – kérdezte, miközben nehézkesen lehajolt, és benyúlt a sütőbe. – Vasárnap mindig fánkot vacsorázok. És teát iszom hozzá, hogy jobban csússzon. Neked is megfelel így? – Az öreg hölgy tovább csevegett, miközben feltette forni a teavizet és előkészítette a teáskannát. A kutya lefeküdt a kosarába, de egy pillanatra sem vette le rólam a szemét.

– Azon gondolkodom – szólalt meg újra az öreg hölgy –, hogy te vagy az első fiatalember, akit vendégül látok azóta, hogy Bertie elment.

Pár percig hallgatott.

A fánk illata betöltötte a konyhát. Hármat megettem, mielőtt a teámhoz hozzányúltam volna. Édes

volt, porhanyós és zamatos az olvadó vajtól. Az öreg hölgy újra vidáman csevegni kezdett, bár nem voltam biztos benne, hozzám beszél-e vagy a kutyához. Nemigen figyeltem rá. Kifele bámultam az ablakon a válla fölött. A nap áttört a felhőkön, és bevilágította a hegyoldalt. Szivárvány hibátlan íve jelent meg az égbolton. De bármilyen csodálatos volt is, az én figyelmemet nem a szivárvány ragadta meg. A felhők fura árnyékot vetettek a hegyoldalra, olyan alakja volt, mint egy oroszlának, és mintha ez is tátott szájjal üvöltött volna, akár az a másik a kapuív fölött.

– Kisütött a nap – jegyezte meg az öreg hölgy, miközben újabb fánkkal kínált. Mohón elvettem. – Tudod, előbb-utóbb mindig kisüt. Az ember néha hajlamos rá, hogy elfeledkezzék róla, de a nap mindig ott van a felhők mögött, és végül a felhők mindig eloszlanak. Komolyan!

Nézte, ahogy eszem, olyan kedves mosollyal, amely a csontomig átmelegített.

– Nehogy azt hidd, hogy mindenáron el akarlak küldeni! Szó sincs róla! Öröm nézni, hogy egy kisfiúnak ilyen jó étvágya van, és kellemes dolog, hogy ma nem kell egyedül vacsoráznom, de azért szerintem

jobb lesz, ha visszaviszlek az iskolába, miután megittad a teádat, nem igaz? Különben bajba kerülsz. Tudod, nem szabad megszökni. Ki kell tartani, végig kell csinálni a dolgokat, megtenni, amit meg kell tenni, bármi legyen is az! – Míg ezt mondta, kinézett az ablakon. – Az én Bertie-m tanított meg erre, a jóisten áldja meg, vagy én tanítottam meg rá őt. Már nem emlékszem...

És csak mondta, mondta a magáét, de nekem megint másutt járt az eszem.

A domboldalon még mindig ott volt az oroszlán, de most kéken csillámlott a napsütésben. Úgy festett, mintha lélegezne, mintha élne. Már tudtam, hogy nem árnyék, hiszen kék árnyék nem létezik.

– Nem, nem képzelődsz! – suttozta az öreg hölgy. – És nem is varázslat! Valódi. Ő a mi oroszlánunk, Bertie-é és az enyém. Ő a mi lepkeoroszlánunk!

– Nem értem – mondtam.

Az öreg hölgy hosszan, fürkészően nézett rám.

– Elmesélem, ha akarod – szólalt meg végül. – Szeretnéd? Tényleg szeretnéd meghallgatni?

Bólintottam.

– Előbb egyél még egy fánkot és igyál még egy csésze teát! Aztán elviszlek Afrikába, ahonnét az oroszlánunk érkezett, és ahonnét az én Bertie-m is jött. Nem akármilyen történet, annyit mondhatok. Jártál már Afrikában?

– Nem – válaszoltam.

– Nahát, most fogsz! – mondta az öreg hölgy. – Mindketten elindulunk Afrikába!

Hirtelen elmúlt az éhségem. Semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy meghallgassam a történetet. Az öreg hölgy hátradőlt a székében, és kibámult az ablakon. Lassan beszélt, minden újabb mondat előtt el-eltöprengett. És egész idő alatt le nem vette a szemét a lepkeorozslánról. Én sem.